

Belső csendemben egy kép tárul elém.

A sötét éjben egy hatalmas, fényes csillag ragyog. Olyan hatalmas, mint a Nap, és olyan fényes is. Ragyogása azonban mégis „rétegesen” hatol le a Földre. Úgy tűnik, hogy megvilágít egy „felső” réteget, míg az „alatta” lévő terület sötétebb, félhomályban marad.

Tudom, egyszerűen csak tudom, hogy ez a fényes csillag nem más, mint az Úr Jézus. Olykor azonban felsejlik ebben a ragyogásban Szűzanya Mária, karján a kicsi gyermekkel, mely bennem egy kérdés érzését kelti...

A fényes csillag alatti felső rétegben fehér ruhás emberek tömegei gyülekeznek, és alkotnak fényes, megvilágított köröket. *Ruhájuk hosszú, angyalian libbenő, fényes, fehérén tündöklő.* Csak hátulról látom őket, mert mind közép-felé igyekeznek, *körülöttük „Nap-húzta” fényes aranykör.* Olyanok, mint *kiemelkedő „Fénymagok”,*... melyek lefelé halványuló fényszalagokkal kötődnek az alsó világhoz...

Ha fentről nézzük ezt a látványt, akkor látszik, hogy sok-sok ilyen megvilágított kicsi kör van, és számuk is, de ők maguk is egyre növekednek. Ismét följük ereszkedve viszont az látszik jól, hogy mitől is növekszik egy-egy ilyen kör. Az alattuk lévő sötétségből hol sűrűbben, hol ritkábban „félhomályos”, *színes fényecskék igyekeznek a fehér ruhások felé.* Színük egyre tisztább, fényesebb és ragyogóbb lesz, ahogy megközelítik a kört.

Majd eljön egy pillanat, amikor a Szivárvány összes színe felragyog bennük, és olyan fényes ragyogású rezgéssé válik, hogy átléphetik a kört! Abban a pillanatban ruhájuk nekik is kifehéredik, és már „biztonságban” vannak, a Kör befogadta őket!

És bár zárt „Napkörről” van szó, az mégis mindenkit be tud fogadni, akinek fénye a Kör szélénél felragyog, mert a „belépők” számával együtt növekszik!

Alattuk azonban sűrű homály, erős küzdelem, kemény harc folyik... Kavargó köd, indulatok, füst és nehéz sóhajok... Könny és fájdalom, vér és szenvedés... Egyre ritkábban szabadul ki egy-egy színesedő, tisztábbá váló gömböcske, hogy megkezdje felfelé hatoló nehéz útját...

Egyre kevesebben tudnak emelkedni... *Ó, Istenem! Bocsáss meg, és légy kegyes Irgalmaddal!...*
A sötétségbe nem merek erősen belenézni... Iszonyat...
Uram, Jézus, segíts!

Mély hangú, fájdalmas ima és könyörgés száll fel... Ilyenkor időről időre lehatol a fényes Naphól egy fénysugár, mely áthatol minden sötétségen, *de csak azt éri el, aki kér...* Fellendülő karokat látok a fényvillanásban. Néhányan képesek belékapaszkodni a fénynyaládba. Egy-kettő elindul, más visszahull... *Uram, Istenem, irgalmazz!...*

A mély morajlás egyre erősebb fohásszá alakul, ... egyre nagyobb fájdalmat közvetít, ... mígnem kezd tűrhetetlenné válni...

Ekkor valami történik...

Hatalmas fényrobbanás kíséri, és a Körök rohamos tágulásba kezdenek...

De továbbra is csak az lépheti át ezt az erős védelmi falat, aki felkészült, és a szélénél tisztá fénnel felragyog...

A lejjebb lévő szint lassan eltűnik szemem elől... *Ó, Uram, mi lesz velük? Átszűrődik még a fájdalom...* de szemem elől eltakarják az egyre növekvő fehér ruhások körei...

Tudatomban azonban még ott vannak, s az előbbi látvány, amely a sötétségben és homályban lévőket harcait mutatta, fájdalmas képként él... *„Istenem, Atyám! Irgalmazz nekik! Küldd le még megmentő Fénysugarad!”*...

2015. 05. 30-án, az Engesztelő napon az alábbi látomást olvastam fel, amely nem csak egy profetikus valóságot és lehetőséget tár fel, hanem egyben tanít is:

Emeljünk mindent Jézus Szívébe, Irgalmasságának és Szűzanya Szeretlángjának, vagyis az Egyesült két Szent Szívnek tisztító, átalakító Sugarai (úgy, mint ahogy a felfelé emelkedő Szent Korona is mutatta), **és tekintetünket is felfelé irányítva, bizalommal tekintünk Megváltó Jézusunkra, úgy imádkozzunk!**

2012. augusztus 15–20. közötti látomásom

Akkor, egy nagyobb összejövetel alkalmával közösen imádkoztunk, és a szentmise végi imát vezető pap **Szent István mintájára tette meg „Országunk, Népünk és Szent Koronánk”** **hármás-felajánlását a Szűzanyának, és kérte az Úr Jézus Vezetését.**

Hirtelen, mint egy térképet (felülről, és mégis „oldalról” is) láttam egész Nagy-Magyarországot, és Isten Irgalmas Sugarai, mint végtelen finom, szívárványos „permeteső” folyamatosan hullva, szinte védelmi kupolaként borította be azt.

Szent Őseink felsorakoztak a határoknál. Sokan voltak. Nem csak az általánosan ismert vezetőink, hanem érzésem szerint mindazok, akik komolyan dolgoztak, és valamiben élen jártak a Haza ügyeit illetően.

Méltóságteljesek, ünnepélyesek voltak. Rezzenéstelenül fegyelmezettek...

És ebben a csendben az ország közepéből elkezdett kiemelkedni a Szent Korona. Lassan, méltóságteljesen, de egyenletesen haladt felfelé az Isteni Szív felé, ahonnan a Kegyelem-sugarak kiindultak, és amelyek a Szent Korona alatti területen sátorszerűen felerősödtek. Az emelkedés egészen addig tartott, amíg a „sugárzás felerősítése” a földrajzi határokat (Nagy-Magyarország) el nem érte, s amíg innentől valahová messzire is ki nem tudott nyúlni egy-egy kegyelmi szál...

Hazánk Nagyjai tisztelettel, lovon ülve vagy állva, egyesek térdelve, de mély főhajtással kísérték a jelenetet. Egész szellemi valójukból a felvállalás „IGENJE” sugárzott.

Akkor csak sírni tudtam... Megrendülten folytak a könnyeim...

Minden oly méltóságteljes, mozdulatlan, és mégis határozott volt...

A Néplélek valamikori Igaz Ígéletét idézte bennem: (Látomás Isteni sugallatra)

„Teremtő Jó Atyánk! Te adtál mindenedet.

Adtad értelmünket, és szívünkbe Tüzedet!

Adj a Földön is hát Érted dobogó szíveket!”

Értelmet kapott a látomás is bennem, a mozaikok helyükre pattantak.

Igaz Őseink a Szentek vezetésével már nem hiszik, mert ők már TUDJÁK: Isten minden időben velünk VAN, és Isten mindenekfelett győzedelmes!

Megértettem: Ők már elkészültek... Ők már készen állnak arra, ami a mostani „gongütés” után elkövetkezik... segítenek, és az Úr Oldalán, egy „másik világban harcolva” támogatnak, hogy megvalósuljon az, amelyet egyik ima-énekünk mond: „...hagy legyünk mi is tiszták, hősök, szentek! Hazánkat így mentsd meg!” Ámen.

Amikor idáig jutottam a látomás lejegyzésében, Jézus megismételte lelkemben a korábbi mondatot: **„Gyermekem, EZT a tanítást add át, és MONDD EL HŰEN testvéreidnek! Áldásom van rajta, Áldásom kísér benneteket, szeretett gyermekeim! Ámen.”**

